

af Sagen, kun troer jeg ikke, at der vil være Anledning til under denne Lovs Behandling at tage dette Spørgsmaal særligt for; det vil naturligt og lettest kunne skee, naar et af de Anliggender, hvis Udgifter paa denne Maade bestrides af Repartitionsfonden, paa en eller anden Maade kommer under Forhandling, thi man vil da kunne overveie, om Udgiften fremdeles bør udredes paa samme Maade som hidtil. Den ærede 2den Landstingsmand for 6te Kreds (Milling) httrede i Overeensstemmelse med, hvad der tidligere var udtalt af den ærede Landstingsmand for 4de Kreds (Sonne) at han maatte ansee en Nedsættelse af den i § 2 foreslaaede Valgbarhedsænsus for hensigtsmæssig, og endogsaa for nødvendig. Begge de ærede Landstingsmænd have meent, at det flere Steder vilde have Vanskeligheder at finde et passende Antal Mænd, der opfyldte denne Valgbarhedsænsus. Naar man navnlig henholder sig til den Side af Valgbarhedsænsus, der repræsenteres ved 1200 Rd. Indtægt, saa antager jeg dog, at der i flere Kjøbstæder vil findes et forholdsviis passende Antal Mænd, som opfylder denne Vetingelse, og naar man tager hvilket som helst Landdistrikt som et Hele, vil det naturligviis gjælde i langt høiere Grad. Hertil kommer, at hvor denne Valgbarhedsænsus, som jeg tidligere har erklæret, at jeg ikke lægger megen Vægt paa, navnlig ikke som en Bestemmelse, der skulde sikke de mere Formuende en særlig Repræsentation i Amtsraadet, skal have Noget at betyde, navnlig i det Niemed, hvori jeg har foreslaaet den, nemlig at sikke Amtsraadet et større Quantum af Forretningsdygtighed, troer jeg ikke, at man med nogen Nytte vil kunne gaae lavere, end her er foreslaaet. Endelig har den ærede 6te Landstingsmand for 2den Kreds (Frølund) begjært min Mening om, hvorledes jeg har kunnet forene de Bestemmelser, der her ere foreslaaede, med Grundlovens Bestemmelse om den Selvbestemmelsesret, der skulde tillægges Kommunerne. Grundlovens Bestemmelse om Selvbestemmelsesret for Kommunerne er knyttet til et

Tilshyn fra Statens Side, og dette Tilshyn maa selvfølgelig udøves gennem en af Statens Embedsmænd, som i dette Niemed maa i forskellige Sager, naar nødvendigt gjøres, tillægges et Veto. Det er netop for at undgaae Brugen af dette Veto, som meget ofte kan bringe et uheldigt Forhold tilveie mellem Amtmanden og det Amtsraad, han skal virke med, at der er tillagt ham Stemmeret; denne Ret vil ofte kunne gjøre den samme Virkning og i langt mindre Grad forstyre det gode Forhold mellem begge Parter. Jeg troer, at det vil være uheldigt at stryge Bestemmelsen i Lovens om Amtmandens Stemmeret, og istedet derfor lade ham, hvergang han ikke kan sætte sin Mening igjennem, benytte sit Veto.

Christensen: Jeg skal navnlig til den sidste Yttring af den høitærede Minister dog tillade mig den Bemærkning, at det ganske vist er idetmindste overmaade tvivlsomt, om Grundlovens Bud sseer sin Fyldest, naar man giver en Statsembedsmand Mere end Vetoet, og det er derhos i og for sig selv ikke saa aldeles klart, om det uheldige Forhold og de derfor flydende uheldige Følger, som den høitagtede Indenrigsminister har antydet, ville indtræde i en væsentlig Grad, eller om overhovedet Forholdene ville stille sig uheldigere ad den Veie end derved, at der gives denne Embedsmand Sæde og Stemme i Raadet. Jeg vil imidlertid ikke gaae ind derpaa, da det oftere har været omtvistet, og vi i det, som i andre Stykker, ere komne ind paa en Veie, der maaskee nogenlunde forklarer og tilbeels undskylder dette Skridt. Grunden, hvorfors jeg reiser mig, er egentlig de Yttringer, som den høitagtede Minister var saa god at fremføre med Hensyn til mine Bemærkninger om Hartkornets udelukkende Bestatning til Repartitionsfonden. Han meente nemlig — og deri maa jeg rimeligviis give ham Ret, idet jeg dog forbeholder mig en nærmere Undersøgelse og Overveielse — at dette Spørgsmaal vanskeligt vil finde sin Afgjorelse under nærværende Lov; men naar Spørgs-